

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN
HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE OWE JEUGD VERNIEUWT ALS BENS ARENDS PSALM 103:3

Onder redactie van Prof. Dr. K. Schilder.

Medewerkers: Ds F. A. den Boeft, Helpman; Ds E. T. v. d. Born, Amersfoort; Ds R. H. Bremmer, Zwolle; Ds J. van Bruggen, Assen; Ds D. J. Buwalda, Kampen; Prof. P. Deddens, Kampen; Ds L. Doekes, Hilversum; Ds D. van Dijk, Groningen; Ds J. Francke, Rotterdam; P. Groen, Rotterdam; Prof. B. Holwerda, Kampen; K. v. Huizen, Groningen; A. Janse, Breda; Dr P. Jasperse, Lelid; Ds B. Jongeling, Apeldoorn; Ds H. Knoop, Rotterdam; Ds J. Meester, Haarlemmermeer; Mr J. Meulink, Enschede; Ds H. M. Mulder, Kampen; Dr G. K. Schoep, Den Haag; A. Schilder, Den Haag; Ds H. J. Schilder, Utrecht; Ds J. Smelik, Groningen; Dr H. Smilde, Groningen; Ds J. P. v. d. Stoel, Batavia; D. Stroo, Bussum; Prof. Dr C. van Til, Philadelphia, Pa, U.S.A.; Prof. C. Veenhof, Kampen; Ds G. Visée, Kampen; Ds C. Vonk, Schiedam; Ds F. de Vries, 's-Gravenhage; Ds D. K. Wielenga, Rotterdam; A. Zijlstra, Groningen.

Alle stukken bestemd voor de Redactie zende men aan: Prof. Dr K. SCHILDER, Vloedijk 14, Kampen
Adm.-adres: Oosterbaan & Le Cointre N.V. — Goes

Postrekening Nummer 406010 ten name van
BUREAU „DE REFORMATIE“ — GOES
Telefoon 2424

Abonnement: f 4.— per half jaar bij vooruitbetaling
Voor het Buitenland en Ned. Indië f 10.— per jaar
Advertentiën: 10 cent per mm. Losse nummers 20 cent

INHOUD: Hoofdartikel: De beslissende strijd der kerk, 3. — Uit de Schrift: De lastering van den Naam (Lev. 24: 16a). — Kerkelijk leven: Festus Hommius over afwijking van de belijdenis aangaande de Kerk. — Persoonlijk verzoek aan de Kerkeraden. — Op en om 't kerkplein: Hangt Uw idealen hoog aan de sterren. — Vakwetenschap

en Praktijk: De stad der toekomst, 3. — Pol. en Soc. leven: Van vrijheid en arbeid. — Pop. Wetensch. Schetsen: Tusschen Kuyper en Barth, 2. — Gezinsleven. — Uit de Buitenl. Kerken: Correct of niet? — Groninger Brieven. — Perschoouw. — Kerknieuws.

apostelen, in Korinthe speciaal door den dienst van den apostel Paulus. Alleen in en door Paulus was en bleef Jezus Christus in Korinthe tegenwoordig en werkzaam. Maar — en dat was een niet te loochenen, zeer ernstig, feit — wie nu in Korinthe Paulus verwierp, verwierp Jezus Christus zelf. Hij tastte het fundament, het gansche bestand, ja, het leven der kerk zelf aan. Hij verloor den tempel Gods²¹) trok de gedachten der gemeente van Christus af²²) en maakte zich tot een valschen apostel.²³) Zonder narzelen werpt Paulus daarom zijn anathema naar zulke lieden²⁴).

Zie, dat is het eerst op ons afkomende moment in den strijd, welken Paulus in de kerk van Korinthe, en met haar en om haar, heeft gestreden. En wie scherp ziet, ontdekt reeds in dit onderdeel van deze worsteling de eerste aanvangen van die doodelijke ketterij, in den greep waarvan de menschen den Christus willen kennen, dienen, vasthouden, ja met Hem één worden, terwijl ze verachten de mannen, middelen, instellingen, ambten en diensten door middel van welke Jezus Christus tot zijn volk komt, daarin leeft, het zegen en zonder welke Hij nooit en nimmer met menschen gemeenschap wil oefenen. C. V.

- ²¹) I Kor. 3: 17.
²²) II Kor. 11: 3.
²³) II Kor. 11: 13.
²⁴) I Kor. 16: 22.

UIT DE SCHRIFT

De lastering van den Naam (I)

En die den Naam des HEEREN gelasterd zal hebben, zal zekertijk gedood worden.
Leviticus 24: 16a.

Het tentenkamp is in rep en roer. Er is iets schokkends gebeurd. Een zwarte schaduw is gevallen over de blijdschap van het Bondsvolk, dat moedig en opgewekt op trek is naar het Beloofde Land, na de wonderde doortocht door de Rode Zee.¹)

Er is een heftige ruzie geweest niet alleen, maar iemand heeft den moed gehad, den NAAM te lasteren. De man zit al in de gevangenis ook: Mozes heeft opdracht gegeven, hem in verzekerde bewaring te stellen.

Wat is er gebeurd?
Er is veel „mengelmoe“ met het Bondsvolk meegetrokken — niet-bondelingen, die door allerlei banden met Israël verbonden zijn geworden. Onder hen bevond zich ook de zoon van Sjelomith. Dat was een Israëlitische vrouw, die gehuwd was met een Egyptenaar. Hun zoon was derhalve een halfbloed. En aan zijn opvoeding zal wel wat gemankeerd hebben. Dat kan in een gezin, waarin wereld en Kerk zich huwen, niet anders. Die Egyptenaar is zóó maar niet zijn heidensche afkomst, begrippen, woorden, denkwijze kwijt. En het zal Sjelomith niet meevallen zijn. Maar dat tot daaraantoe.

De zoon van Sjelomith heeft een conflict gekregen met een Israëliet, die zuiver van ras en bloed is. En dat leidt tot hooglopende ruzie. Zoo ernstig zelfs, dat de halfbloed zichzelf vergeet, en den ander poogt te wonden op de meest-krenkende manier: hem aan te tasten in zijn „religieuze gevoelens“. Want de zoon van Sjelomith „lustert en vloekt den NAAM“ (vs 11). De Hebreuwsche werkwoorden, hier gebruikt, betee-

¹) Waarschijnlijk heeft de gebeurtenis, vermeld in Lev. 24: 10—16, kort na den uittocht plaatsgegrepen — vóór aan Mozes bekend was wat staat in Exod. 20: 7 en 22: 27.

De beslissende strijd der Kerk (III)

HOOFDARTIKEL

In een geheel andere wereld komen we, als we ons bezig houden met de moeilijkheden, welke de apostel Paulus in de gemeente van Korinthe moest overwinnen om haar bij het Evangelie van Jezus Christus te houden.¹²)

Wij willen daarom, behalve van de worsteling, welke nog tijdens het leven der apostelen over de besnijdenis ontstond en die in de joodsch-christelijke kerk van Jeruzalem haar hoogtepunt bereikte en haar principiële beslissing vond, ook één en ander memorereen omtrent den strijd, welke de gemeente van Korinthe in beroering bracht. Deze strijd vond immers óók plaats in de eerste decennien van het leven der nieuwtestamentische gemeente, was niet minder dan de eerste een worsteling van de kerk in de kerk, bevoogd zich eveneens om de figuur van Paulus als het beheerschende middelpunt. Maar: hij barstte los in een totaal andersoortige kerk — die van een goddelooze grieksche wereldstad; concentreerde zich om geheel andere kwesties en had daarom ook een geheel ander verloop.

Wanneer wij de gegevens overwegen, welke de brieven van Paulus aan Korinthe's kerk ons bieden voor het ontwerpen van een beeld van het leven der kerk in de eerste jaren na haar ontstaan, dan stuiten we allereerst op een nadrukkelijk signaleeren van bepaalde scheuringen in die gemeente. Mij is meegedeeld omtrent u, zoo schrijft Paulus, dat er twisten onder u zijn. Ik bedoel, dat ieder uwer zijn leus heeft: Ik ben van Paulus! Ik van Apollos! Ik van Cephas! Ik van Christus!¹³)

Het is noodig op dezen misstand in de gemeente van Korinthe nauwkeurig acht te geven. Sprak uit het opheffen van de drie eerst genoemde leuzen een zekere voorkeur voor verschillend getoonde predikers, of was het de openbaring van een variatie in geestelijke ligging, of uitte zich daarin een zekere spanning tusschen elkaar opvolgende generaties van kerkleden, dan zouden we in deze „scheuringen“ een verachtnis ontmoeten, dat zich in het leven van alle kerken altijd opnieuw voordoet en als zoodanig ook in het minst niet een kwaad of gevaar beteekent.

Maar de dingen lagen in Korinthe geheel anders! De strekking van de genoemde leuzen was bij lange na niet onschuldig! Want in deze slagzinnen manifesteerde zich een situatie, die voluit zondig en daarom doodelijk gevaarlijk was! De leuzen werden namelijk stuk voor stuk exclusief bedoeld! De één zei: Ik ben van Paulus en daarom niet van Apollos en Cephas! Een ander betoogde: Ik ben van Cephas en derhalve wil ik niets te maken hebben met Paulus en Apollos. Dit zich zóó tegen elkaar afzetten was reeds een ernstig ding, dat een onheilspellende ontwikkeling in de gemeenteverhoudingen beteekende. Men realiseerde zich maar eens, dat deze schismatische Jezus Christus, zooals Deze in de door hen niet begeerde predikers kwam en werkte en zegende, verwierpen, en dat zij

zich zoo doende tegelijk slaaf maakten van menschen, nl. van den domine-naar-hun-smaak en, last niet leest, Christus' lichaam verscheurden! Maar veel erger nog werd de situatie, toen naast de leuzen, waarin de naam van menschen werd opgeheven óók het adagium: „Ik ben van Christus“ in Korinthe's kerk weerklonk!

Deze roep, deze confessie, kón ook weer volkomen onschuldig zijn, ja, een prachtige inhoud omvatten en een heerlijk werk doen. Indien ze, tegenover het zich vastklampen aan, adoreren van en zich isoleeren met bepaalde menschen in de kerk, een herinnering wilde zijn aan aller éénheid in Christus en een oproep om van alle menschen af te zien, was ze een vroom, een de, zichzelf verscheurende, kerk tot bezinning roepend woord.

Maar ook deze leus was, evenals de andere, een openbaring van een kwaad, dat in de gemeente voortkankerde. De menschen, die haar ophieven — Paulus zegt het uitdrukkelijk — hanteerden haar eveneens exclusief.¹⁴) Zij was zoo de vertolking van een geloof, dat zich losmaakte van de apostelen om zoogenaamd alleen uit en naar en voor Christus te leven. Speciaal wesen deze menschen Paulus met groote felheid af. Zijn kennis was immers erbarmelijk. Zijn spreken beteekende niets.¹⁵) Groote gaven, b.v. die van het imponeerende tongen-spreken, scheen hij niet te bezitten.¹⁶) Wie had hem dat ooit hooren doen? Als Paulus in de gemeente sprak hoorde men niets anders dan een nuchter, simpel, leerend, gansch niet schitterend, proza.¹⁷) Wie had hem voorts ooit in extase hooren jubelen over door hem ontvangen openbaringen en gezichten?¹⁸) Naar de overtuiging van deze Korinthiërs leefde Paulus nog volop vleeschelijk¹⁹). Het was zelfs zeer de vraag, of hij den Heiligen Geest wel ontvangen had.²⁰) En daarom verwierpen ze zijn apostolische bevoegdheid en ontkenen, dat wat Paulus voorschreef, de wil van Christus was²¹).

Omdat nu de roep: Ik ben, wij zijn, van Christus, dezen inhoud en strekking vertoonde, was het kwaad, dat zich daarin openbaarde, veel en veel ernstiger dan wat in de schijnbaar geheel parallelle zinnen als: Ik ben van Paulus, Apollos, Cephas, aan den dag trad. De menschen, die haar serieus in den mond namen, leefden in de verschrikkelijke zonde, dat zij Jezus Christus, zooals Hij tot de gemeente van Korinthe gekomen was en haar had gedompeld in zijn genade; dat zij Jezus Christus zooals Hij nu ook alléén tot de gemeente wilde komen, verwierpen! Het was nu eenmaal Christus' heilige wil, het was de door Hem ingestelde heilsorde, dat Hij zijn woord wilde spreken, zijn heil schenken, zijn gemeente bouwen, zijn macht effectief maken door den dienst der

- ¹²) I Kor. 1: 12, II, 10: 7.
¹³) I Kor. 2: 1; II, 10: 10; II, 11: 6.
¹⁴) I Kor. 7: 40; 14: 18.
¹⁵) I Kor. 14: 6, 19.
¹⁶) II Kor. 12: 1.
¹⁷) II Kor. 1: 12, 17; 10: 2.
¹⁸) I Kor. 7: 40.
¹⁹) I Kor. 9: 2; 14: 37; 15: 9.

¹³) Vgl. voor het volgende vooral: Adolf Schlatter, Paulus der Bote Jesu.
¹⁴) I Kor. 1: 11, 12.